

6 — Kuda idu divlje svinje

Vraćao se. Hodao je putem koji je sam davno raskršćio. Stazu su utabale životinje, nijedan čovek ga nije pratio. Veles je tada prvi upozorio Vrh da dolazi Stranac. Uznemiravao je životinjski svet, a krvavi nož, kap po kap, ostavio je na putu još uvek vidljive tragove, svaka stopa imala je svoju crvenu mrlju. Svarog je primio Stranca, tražio je da mu preda buzdovan, i pustio ga u rajski vrt. Dao mu je sve na korišćenje, osim jednog stabla.

„Ne treba nam pokajnik, nemamo šta da ti oprostimo. Ovde ćeš se spremi za novu bitku. Samo ne uzimaj plodove sa Drveta“, reče Svarog.

„Ali, ja tražim...“, zausti Stranac, i bi prekinut. Nema ali. Zapisano je, klačeš ih i dalje.

Bogovi su i te noći slavili, nije znao šta. Drvo je povilo grane prema njima, nudilo se kao kurva. Posekao ga je, zabranjene plodove nije ni probao, padali su truli na tlo. Prosuo je vino i urlao na prisutne, sve dok ga nisu okovali za stub u Središtu. Tu je nestao i poslednji humani trag, nije bio više ona svinja koja je bezbrižno živela, kao vepar kojem u divljini izrastu kljove obraštao je čekinjama, srce je okoštalo, postao je zver. Središte nije izdržalo.

Poklao je i brdske bogove, sekao je dojke boginjama, trulež se crvala brže nego ikad, medovina je postala kisela. Nije se smirio dok sve nije vratio Zemlji. Dugo je vidao rane na zgarištu, lečio se pepelom. Ožiljci su još tu, vide se i u očima, neljudsko crnilo koje se vraća u dolinu. Spustio se dovoljno, mogao bi ovde početi. Mora ga naći, bez njega se ništa ne može učiniti. Kada ga pronade više neće biti nikome potreban, moći će da se odmori, zauvek.

Stoka je crkla ili pobegla, kao da je bila svesna da ovu stazu ni ona ne može izdržati. Morao je sve sam da radi, ova zaprega je krenula. Polako, temeljno, pročešljaj teren, nađi ga. Hoće li se uplašiti kad ga vidi? Hoće li pobeći? Može li prihvatiti sudbinu koju mu Stranac donosi? Da li je već izgubljen, da li su ga dole slomili? Ne, to Stranac ne može da prihvati, oslu-

škuje Zemlju, čuje šuštaivo "živ je", želi da veruje u govor trava. I prevrnuće svaki kamen da ga nađe. Mora da nastavi da vuče.

Dolaze Pravednici, on to zna, neće završiti. Mora završiti, ne sme da stane. Zna da im je neko već javio, ali vuče i dalje. Doći će onim putem, nema drugog, moraće se ponovo suočiti sa njima, ali do tada nema odmora. Sve dok ga ne nađe. Tražio ga je vekovima, oseća da je blizu, ali oni su bliži. Već ih i sam čuje, konji će uskoro napustiti tvrdu utabanu stazu i zagaziti u oranje. Tu su najslabiji, tu će ih sačekati.

„Klaćeš i dalje“, zapisano je. Smrad krvi ispod noktiju danima će ga podsećati, neće mu dati mira. Zemlja će teško upiti novi potok, pravednički sokovi joj smetaju kao i njemu, moliće ga da prestane sa tim, iako i sama zna da je nemoguće, Pravednici zaslužuju smrt. Ujednačeni topot odaje rasne konje, sad su mu već u vidokrugu, a talasasta griva uz savršenu dresuru je ženskih ruku delo.

„Momci, dobri su vam konji. Da vam ih nije Marica timarila?“, upita Stranac.

Pravednici ga pogledaše s nevericom, i nakon kratke ali žučne rasprave odgovoriše usiljeno: „Pa nemamo ti mi krive kurce, Stranče.“

„To se da proveriti, momci.“

„Da li ćeš prekinuti sa tim što radiš, Stranče, to je zabranjeno.“

„Zarađivati za nasušni hleb zabranjeno, otkad to?“, nastavi Stranac po svome, „Nego, da mi niste slučajno sreli majku usput?“

„Onu guzatu misliš? Jesmo, i lepo smo je pozdravili! Nego prekidaj odmah sa podrivanjem Poretka, inače ćemo morati da sprovedemo Pravdu!“

„Šta bre ko bre? Evo me, tu sam, dođite da me sprečite!“ Jedan Pravednik isuče sablju i uputi se prema Strancu. „Samo pazi malo, tu sam zasadio paradajz, pa ako bi mogao da ga zaobideš! Dobro... Platićeš mi i za te paprike!“

Pravednik počeo obilaziti oko Stranca, malo po krastavcu, malo po kupusu. Zagledao je njegove ožiljke, čekinje i kljove. Ustuknu pred prizorom

započevši rečenicu: „Ljudi, pa on je...“, skončavši munjevitim potezom Stranca koji ga poseče sabljom od učkura do beloga grla. Poslednje dve reči, „bio Gore“, ostali Pravednici nisu čuli.

Odjednom, Pravednikove oči počеше menjati boju, staklene beonjače otpadoše kao paperje, otkrivajući pokrov žućkastih dlačica. Dva bumbara izleteše iz duplji, a Pravednikova utroba poprimi oblik rasparane košnice. Ljuti roj se uputio ka Strancu, i on se branio trpeći snažne ubode s osmehom na licu. Znao je da ga je našao!

Stropoštao se na zemlju i nije se pomerao. Pravednici su mu sumnjičavo prilazili, očekujući napad. Stranac je i dalje bio nepomičan i čekao ih zatvorenih očiju. Jedan od Pravednika se osmeli da mu pride. Stranac i dalje nije reagovao. Pravednik mu stavi glavu na grudi, oslušnu i dade znak ostalima da je živ. Prideše i brzo vezaše njegovo oteklo telo, nije se opirao.

Dugo su putovali, drumove više nije prepoznavao, pripadali su nekim drugim ludacima, ali znao je da će se to uskoro promeniti. Došli su do jedne kasabe, i nakon nekoliko razmenjenih reči sa čuvarem udoše unutra. Načelnik je izdao naređenje, a Pravednici okovaše Stranca za stub u središtu. I dalje se nije bunio. Ostalo mu je samo da čeka. Srešće ga, to je neminovno.

Ujutru prolete konj pored njega. Žena koja ga je jahala činila je to bolje od većine muškaraca. Odjahala je do kraja kasabe prošavši pored pčelara koji je u tom trenutku skupljao med. Rekla mu je nešto, a onda zabola konja u slabine. Pčelar se uputi prema Strancu.

„Naš sin nije spreman.“

„Nisam ni ja. Ali zapisano je.“